

Müjdeli Ölüm

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Kıymetli kardeşlerim,

Ölümü sempatik bulan bir insan var mıdır –velev deli olsun? Yüz yaşındaki insanların eli-ayağı tutmuyor, gözleri görmüyor ama yine de ölmek istemiyorlar. Cennete iman edenler de dünyada biraz daha kalmak istiyor, iman etmeyenlerse zaten cennetleri dünya olduğundan buradan ayrılmayı sevmiyorlar. Herhâlde Rabbimiz bizi topraktan yarattığı içindir ki toprağın üzerine durmaya hevesimiz çoktur.

Ölüm soğuktur, ürkütücüdür, arkası bilinmez. Bir tünele girilir ve dönüşü ebediyen yoktur. Ölümün gerçeği budur ancak Kur'an'ı kitabı bilen ve onun her buyurduğuna iman eden insanlara Allah bambaşka ve farklı bir ufuk göstermiştir.

İnsanlar olarak ikiye ayrılabiliriz: Kur'an'ı olduğu gibi kabul eden ve güneşle zemin yer değiştirirse bile Kur'an'ın bir kelimesinin dahi hatalı olabileceğini düşünmeyenler ile Kur'an'ı böyle düşünmeyenler. Bu ikinci sınıfı bir kenara bırakabiliriz. İlk sınıftaki, Kur'an'ın her bir kelimesinin olduğu gibi ve katiyen değişmeksizin doğruluğuna iman eden, evirilip çevrilebilecek hiçbir yanı olmadığını bilen kimseler için Rabbimizin ölümle ilgili bir ayetini hatırlatacağız.

Allah Teâlâ, kitabının ayetlerini bin dört yüz seneden beri milyarlarca insanın kulaklarına dökmüş fakat milyarlarca insan “peki ya Rabbi, öyledir” diyememiştir. ‘Sakallı’ olduğu hâlde bu gruba giren kimseler de vardır; icabında “faiz olmasa işler nasıl yürüyecek ki, olmalı” diyerek itiraz ettiler ve Allah'ın da faizin onunla savaşmak manasına geleceğini buyurduğu haberine “o iş başka, bu iş başka” deme cüretini sergileyebildiler. ‘Çarşafılı’ olsa da Allah'ın emirlerine “ama” diyerek karşı çıkabildiler.

Kur'an-ı Kerim'in Fussilet suresinin 30-32. ayetlerini saf bir iman ve tam bir teslimiyetle dinleyebilmeyi, okurken böyle bir kalp ve zihinle terennüm edebilmeyi hepimize nasip eylesin. Ayetler bir müminin bu dünyayı terk ederken yaşayacağı son on saniyeyi tarif etmektedir. Başlangıçta sorduğumuz, insanın ölümü sempatik bulup bulamayacağı meselesinin de cevabı bu ayetlerde ifade buyrulmuştur.

Allah'ın nice kulları dünyadan ayrılacakları esnadaki son nefeslerinde tebessüm ederek hayatı terk etmişlerdir. Yanlarında eşi ve çocukları ağlayıp sızlıyor, ayrılığa üzülyorken onlar nereye gittiklerinin farkında olmuş ve tebessümleriyle aynı zamanda, arkalarından hüzünlenenlerin durumuna da gülmüşlerdir. Son saniyelerinde mümini bulacak müjdeden bahsederken sözünü ettiğimiz sürecin beş-on saniyelik bir zaman dilimi olduğunun altını çizmeliyiz.

Allah Teâlâ, ayette kimliğini tarif ettiği mümin insanın artık çaresiz ve fırsatsız kalması ve ölümle burun buruna gelmesinin ardından ruhun bedenden ayrılacağı ana dek geçen birkaç saniyede yaşayacağı şeyi anlatıyor:

إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَامُوا تَتَنَزَّلُ عَلَيْهِمُ الْمَلَائِكَةُ أَلَّا تَخَافُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَبْشُرُوا بِالْجَنَّةِ الَّتِي كُنتُمْ تُوعَدُونَ

نَحْنُ أَوْلِيَائُكُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ وَلَكُمْ فِيهَا مَا تَشْتَهِي أَنْفُسُكُمْ وَلَكُمْ فِيهَا مَا تَدْعُونَ

نُزُلًا مِنْ غُفُورٍ رَحِيمٍ

“Rabbimiz Allah’tır, dedikten sonra dosdoğru hareket edenlere melekler yoğun olarak inecek ve onlara diyeceklerdir ki: Korkmayın, üzülmeyin. Buyurun, Allah’ın size vaat ettiği cennete gidiyorsunuz şimdi.

Ve sevinin. Sakın dünya hayatındakileri merak etmeyin. Çocuklarınız ve aileniz bizim emanetimizdedir. Gittiğiniz yerlerde de biz sizinle beraber olacağız, yalnızlık çekmeyeceksiniz. Canınızın arzu ettiği her şeyi bulacağınız cennete gidiyorsunuz.

Bu sana Rahîm ve Gafûr olan (kullarını çok bağışlayan ve onlara merhamet eden) Allah’ın ikramıdır.”

*

Allah’ın böyle ölen kulları olacaktır. Yalnız bu, sırf nüfus kâğıdında Müslüman yazmakla elde edilebilecek bir paye değildir. Babası dindar olduğu için bununla bir şey elde etmeye çalışanlarla da ilgili bir ayrıcalık değildir bu. Ramazan-ı şerifte bol bol iftar daveti vermekle Müslüman yükümlülüklerini yerine getirdiğini düşünenlerin de hemen nasiplenebilecekleri bir müjdeden söz edilmiyor.

Allah Teâlâ’nın şartı var:

Rabbimiz Allah’tır, diyen olmak. Dikkat edilirse “iman edenler” değildir ifade; “Rabbimiz Allah’tır” demek. İman edenler sonunda cennete zaten gideceklerdir, o ayrı. Bahsettiğimiz konu ‘cennete git/me/mek’ değildir; ölmeden meleklerin ağzından cennet garantisi olarak huzur içinde ve mutlu şekilde ölmekten bahsediyoruz. Çoluk çocuğunu ağabeyine, amcasına, akrabalarına, sosyal güvence sistemlerine bıraktığı için değil; meleklerin himayesine bıraktığı için mutlu ölen insandan söz ediyoruz. Bu insan, iman eden biri olmakla kalmamış ve bir üst seviyede iman sahibi olmuştur. Rabbini Allah olarak bilmiş ve beşerî sistemlere, küfrün hilelerine, Kur’an’ın karşısına çıkarılan yeni ilahlara karşı bunu haykırmıştır. O, Ashab-ı Kehf gibi Roma sarayında bile olsa haykıracağı şeyden çekinmemiş, utanmamıştır. “Aşırı gidiyorsun”, “zamansız konuşuyorsun”, “torunlarının geleceğiyle oynuyorsun” diye uyarılıp tehdit edilmelerine karşın istikametlerinden taviz vermemeye ahdetmiş ve Rabbinin Allah olduğunu seslendirmiş, tatbik etmiştir.

Buna karşılık da ölmeden hemen önce meleklerden müjde alırlar. Ölmekle, sigortasız kalmakla tehdit edildikleri bir dünyadan ailelerini meleklerin sigortasında bırakarak ahirete giderler. Ayet-i kerimenin, Rabbinin Allah olduğunu söylemenin ardından getirdiği ikinci şart kıvırmadan yaşamış olmaktır: Dosdoğru yaşamak. En kritik anlarda “ama” ifadesini Allah’ın kanunlarına kalkan niyetiyle kullanmamak ve Allah’ın, Resûlullah’ın, ümmetimizin büyüklerinin yolunda aç da açıkta da kalsa bulunmaktan haz duymak.

Rabbim Allah’tır dedikten sonra eşi istediği için ayrı, çocukları istediği için ayrı, yaşadığı sistem istediği için ayrı hareket ederek sürekli kıvırmayı aklından geçirmeyen, dosdoğru yaşayan, Azrail’i görmeden önce yüzü gülen melekleri görecektir ve ruhunu teslim ederek huzur içinde olacaktır. Çocukları, babamız can çekiyor diye ağlarken o meleklerle muhabbet ediyor olacaktır. Rabbimiz, “melekler onun yanına yoğun olarak inecekler” buyurmaktadır. Her biri az sonra olacakları haber verip korkmamasını telkin edecek ve onu rahatlatacaklardır.

Fakat bu müjde, düğününde farklı kimliğe bürünen veya banka kapısında ikinci şahsiyete sahip olabilenler için değildir; dosdoğru yaşamak böyle olmaz. Kıvırmadan, dik durarak yaşayacak ve Allah da bunun karşılığında dimdik cennetine alacaktır onu. Tek şartı vardır: Rabbini Allah olarak bilip bunun gereğince yaşamak; “rabbim paradır” veya “rabbim ırkımdır” dememek. “Ama Müslüman zaten bunu demez” diye düşünüyorsak meselenin ince noktasını kaçırıyoruz demektir: İlahtan söz etmiyoruz, rab diyoruz. Rab, sahip anlamına gelir. Allah’ın rabbimiz olduğunu söylememiz onun sahipliğine girmemizdir.

Bu bakımdan sosyal güvencesini şeriatının buyruklarının önüne geçirdiğinde bir insanın “Rabbim Allah’tır” deyişi yalandır, onun rabbi sosyal güvencesi olmuştur ve en üstte onun himayesini tanımaktadır. Şeriatını bertaraf edebilmeyi çocuğunun eğitimi ya da başka herhangi bir sebeple kendine meşru gören ve yalanı, faizi, gıybeti, iftirayı, rüşveti mubahlaştırabilen birinin Rabbinin Allah olduğunu söylemesi mana ifade etmez. O bu söze sadece kendini inandırabilir.

İstikamet üzerinde olmak; hadis-i şeriflerin herhangi bir Müslüman’ın oyuncağı olamayacağını bilmek, ümmetimizin yüzyıllardır alın teriyle hizmetinde olmuş büyük isimlerin açtığı çığırın helal, temiz ve mübarek olduğunu düşünmektir. Çağlar, kitleler ve modernizasyonun iman üzerinde oynama ve tahrifat yapamayacağını kesin biçimde bilmektir. Allah’ın kitabı ve Resûlullah’ın sünneti insanda sağ ve sol göz gibi olmalıdır.

Dosdoğru olmanın gereklerinden biri de haramı kurşundan farksız bilmektir. Kurşunun gözüne mi kulağına mı sıkılacağı sorulduğunda insan bu ikisi arasında tercih yapmak istemez, ikisi de aynıdır. İnternette müstehcen bir görüntüye bakmanın da bununla aynı olduğunu, bir kereliğine bile tahammül etmenin imkânsızlığını bilmek lazımdır. Haram haramdır, tehlikelidir. Bir kereliğine dahi olsa rüşvet almak haramdır, sebebi ne olursa olsun. Haramın her türüne karşı kilitli Müslüman, ‘bir kerecik’ diyerek de gözünde hiçbir haramın küçültülerek kabulüne razı olmaz. Bükülmenin başlangıçta biraz olması, ilerledikçe açının genişlemesinin sebebidir; bütün eğrilikler küçük bir sapmayla başlar.

Prensibimiz: Haramlarla kesinlikle bağlantımız olmayacak, olmuşsa kaliteli bir tövbeyle hata silinecektir.

Allah’ın farz ettiği hükümlerden taviz asla verilmeyecektir. Farz insanda ciğer, kalp, böbrek gibi hayatî rol oynar. Farz ile kastettiğimiz, namaz gibi günlük rutinler haricinde mesela anne-baba konusunda tam itaat ve teslimiyettir de aynı zamanda. Başka bir farz, emr-i bi’l-maruf ve nehy-i ani’l-münker (iyiliği yaymak, kötülüğü engellemek) gibi günlük hayatımızı düzenleyen çok önemli kaidedir.

Sadece namaz kılarak *müjdeli ölüme* ulaşabilmek mümkün değildir, bunun üzerine eklemelerle Müslümanlık profili zenginleştirilmelidir. Müslüman’ın hayırları bulunmalıdır. Parası varsa parayla, para yoksa elle, dille insanlara faydası dokunmalıdır. Kendi için yaşayan Müslüman olmak müjdeli ölüme kavuşmanın önünde bencil bir engeldir. Müslüman, ümmeti için yaşar ve kendi de o ümmetten olduğu için aynı zamanda kendi istifadesinin sebebi olur.

Hayır ve hasenat için imkânları el vermiyorsa bir insanın, nafil ibadetlerle ibadet dünyasını çeşitlendirmelidir. Fazladan oruç tutmak, namazları çoğaltmak, zikirleri artırmak ama illa boş durmamak... Bunların hepsinde de dengelilik ilkesinden sapılmamalıdır. Geri kalmak da hızlı gitmek de aynı tehlikeyi barındırır; çok hızlanmak şeytanın yolda hazırladığı bir ‘trafik kazası’na takılmakla sonuçlanabilir. On senede yetişmesi gereken çocuğun gelişimini on güne sıkıştırmaya kalkan, uyuşturucu kullanan çocuğun babası olur ve bunu fark edemez bile. Hedefe ilerleme dengeli ve adım adım gerçekleştirilecektir. İnsan dengeli ilerlediğini nasıl bilebilir? Ehline (bu kişi âlim veya doktor olabilir) sorarak tabii.

Üç günlüğüne Müslüman olunmadığı gibi Müslüman için üç günlük projeler de olmamalıdır. Ayet-i kerimede geçen “ölüm gelinceye kadar” ufkuyla mücadeleye devam edilecektir. Hacca gidince Mekke’de tam kapasiteli Müslümanlık, dönünce İstanbul’da onu tanıyamıyorsunuz: Mevsimlik kulluk yok, ömürlük kulluk var. Mücadele daima sürmelidir: Ailede, çevrede, ebeveyn hizmette, haramlara karşı, farzlarda, iyiliği yaymada ve Allah bizi her nerede görmek istiyorsa. Bunu yapan mümin, son anında meleklerin müjdesine kavuşacağı bir süreci yani dosdoğru olarak sürülen bir hayatı yaşıyordur.

Bu müjde sadece sahabeler ya da yalnızca Araplar için geçerli değildir; İslamiyet hepimizin dinidir ve cennet de Arap’ın cenneti değil, “Rabbim Allah’tır” diyerek dosdoğru yaşamının yüküne katlanan herkesindir. Öyleyse müjde de hepimizin aday olabileceği bir müjdedir.

Kur'an'dan böylesi mübarek bir müjdeyi duyduğumuz ve belki hakkında defaaten vaaz dinlediğimiz hâlde neden etkilenemiyor, bir tatile gitmeyle veya misafir gelmesiyle alabora oluyoruz? Belli sebepleri olan bu durum, Rabbimizin izniyle, kurtulması mümkün şeylerdir ve altı maddede özetlenebilir:

1- Ümmetimiz büyük bir parçalanma ve gruplaşmaya gitmiştir. Şeytanın becerdiği bu hedef, ümmetimizi nerdeyse mahalle sayısınca gruba bölmekle sonuçlanmıştır ve bu yüzden Allah'ın rahmetinden uzak düşmekteyiz. Allah, kullarını Arafat'ta olduğu gibi bir ve bütün olarak görmeyi istemektedir: Üzerindeki kıyafetin değeri olmaksızın ve bir arada. Müslümanlığın bu düzeyde yaşanması gerekmektedir biz önce ırklara, ardından zihin farklılıklarına böldüğümüz Müslümanlık çeşitleri yaşamaktayız. Hâlbuki dünyadan ayrılmadan önceki son nasihatlerinde Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz, Arap'ın Arap olmayana üstünlüğü olmayacağı gibi tersinin de geçersizliğini vurgulamıştı. İslam, ırkların dini değil, Allah'a kulluğun yaşandığı bir dindir.

Söz konusu bölünme İslam'ımız, Müslümanlığımız ve cennet beklentimizden tavize sebebiyet vermiştir. Çünkü ırkçılığı öne çıkararak kimseler, onun adına yaptıkları hizmeti de dinden saymışlarsa da Allah bunu kabul etmemiştir. Kendini bir gruba mensubiyetle bütünleştiren bir şeyci olarak oraya tümüyle bağlananlar, Allah için yapılması gereken her işi o ait oldukları grup için yapmışlardır. Dinin de civığı çıkarılmıştır. Hâlbuki Allah için namaz kılınır, camiye gidilirdi. Böylesi ise grubunun camisine gitmiş, Allah Teâlâ ise böyle bir namazı dosdoğru istikametden sapmış olarak görmüştür.

2- Şeytanın üzerimizdeki kazançlarından biri de Allah'a dair beslediğimiz umudun kopmuş olmasıdır. Günah işleyenler, bundan sonra cennete girmem mümkün değil, gibi düşünme gafletine düştüler... Sen kimsin ki Allah seni cennetine almayacak? Peygambere kılıç kaldırma cüretini gösterenler bile cennete girmeleriyle sonuçlanan bir neticeye ulaşabildilerse nasıl olur da sen onlardan daha vahim bir iş yapmış olabilirsin?

Tövben nerede? Kendi tövbe kapısını kendi ellerinle arkadan kilitlemiş olabilirsin, dikkat et. Faiz bile tövbesi mümkün bir günahdır ama "hele krediyle evi alalım, sonra güzel bi' tövbesini yaparız" derse insan, orada tövbeden ve Allah'a ümit beslemekten daha başka bir mesele var demektir. Allah'tan umut kesilmeyecek ve tövbe kapısına her an sarılmaktan kaçılmayacaktır. Bu olmazsa suyu bize ulaştıran derenin başına ellerimizle taş yığılmış oluruz. Güya tevazu numarasıyla "biz kim cennet kim..." türünden umudu baltalayan anlayışlara kesinlikle düşülmemelidir.

3- Ümmetimizin başına bela olarak gelen Kudüs işgalcilerinden önce daha büyük bir bela gelmiştir: Küçük günahları küçük görmek. Bir kibritin koca bir ormanı yakabileceği gerçeğinin basitliğini kavrayamamak çok önemli hatalarımızdandır. "Henüz çocuk" denerek çocukların ve gençlerin ihmal edilmesi, günahların koynunda bırakılarak gözden uzak tutulmaları da bu hatanın parçalarındandır. "Bir kereliğine" yapılmış veya ilk defa olması nedeniyle önemsenmemiş yanlışlar, kurşunun bir kere denk gelmesinin çok da önemsenmemesi gerektiğini söylemeye benzer.

Günahları küçük-büyük olarak ayırıp bazılarını kendimize zararsız sayabildik. Hâlbuki küçük veya büyük, her bir günah hayâ perdemizin yırtılma sebebi olmaktaydı. 'Küçük' (önemsiz, görmezden gelinebilecek) günah ayırımını zihnimizden silip atmamız bu sebeple önemlidir. Küçük günah yoktur, Allah'a karşı saygısızlık vardır.

4- Şehvetlerimizi basit görmemiz de tehlikeli bir alışkanlık, vahim bir yanıştır. Para sevgisi bir şehvet çeşididir. Erkeğin de kadının da cinselliği birer şehvettir, her ikisi de paraya şehvet duyabilir. Bunlar yok kabul etmekle yok edilebilecek şeyler değildir. Basit görüldüklerinde de insan şehvetleri yüzünden, ölümün müjdeli olanını yakalamak fırsatını kaybedeceği, farzları erteleme ve haramları gözde küçültme hastalığına tutulur.

Helal dairesinde değerlendirilmeyen ve kontrolsüz bırakılan şehvetler, insanı cehenneme sürükleyen ciddi potansiyelde kaynaklara dönüşür. Yirmi beş yaşındaki bir delikanlının bekâr olduğu hâlde şehvet tehlikesini ebeveyni uyku kaçırarak düzeyde ciddiye almıyorsa, burada sözünü ettiğimiz basit görmek hatasından bahsedilmelidir.

5- Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem fitneler hakkında net ikazlar buyurmuş olmasına rağmen gündemimizde bunlara yer bulamıyor olmamız yanlıştır. Hadis-i şerif, sabah evden Müslüman çıkıp akşam kâfir olarak dönen kimseler olacağından bahsetmektedir. Televizyon ve akıllı telefonlar, yüzyıllar öncesinden verilen bu haberin mucizevî biçimde gerçekleştiğinin en bariz alametleridir. Dini alay konusu eden bir yayını evinde izleyen ve bir anda o sözlere ikna oluveren Müslüman, o saatten sonra Müslümanlığını kaybederek hadisin haber verdiği kapsama girebilmektedir.

Dinimize ve namusumuza karşı tehditkâr fitnelere dikkat etmemiz, her an uyanık olmamız gerekir. Dinimizi bir şekilde tehlikeye atacak ya da namusumuzla ilintili riskler meydana getirecek sonuçlara açıldıktan sonra köyümüze yol değil havalimanı bile yapılmasına sıcak gözle bakamıyor olmamız gerekir. Meselenin ciddiyeti gözümüzde budur.

6- Şeytanı sadece ‘cinlerden biri’ veya zamanında Âdem aleyhisselama secde etmemesi nedeniyle lanetlenmiş bir çeşit mahlûk olarak uzağımızda görmemiz yanlıştır. Burası doğrudur elbette ama dahası var: Rabbimiz, Nas suresinde “mine’l-cinneti ve’n-nâs” buyurmakta ve insanlar arasından da şeytanlaşmış olanların bulunacağını, bir nevi şeytan destekçisi sekreterler olabileceğini haber vermektedir.

Mümin, şeytandan uzak durduğu gibi şeytan yordakçılarına da mesafesini korumalıdır, tedbirlerini almalıdır. Dünür alırken, ev kurarken, iş hayatına girerken; her durumda. Şeytanı göremiyoruz, bari gördüğümüzle mücadele edelim diye düşünmeliyiz.

*

Yukarıda saydığımız altı maddede özetlenebilecek önemli problemlerimiz, müjdeli ölüm sahibi olacak kimseler arasına katılmamızın engelleridir. Bütün bunlara karşı tedbirli olabilmek, yatırımlar yapabilmek de elbette mümkündür. İnsan hiç değilse evini tehlikelerden koruyabilir; sokaklara hükmedemeyebiliriz ama en azından evlerimizi kontrol altında tutmamız nispeten kolaydır.

Musa aleyhisselam zamanında firavunun zulmünden nefes alamaz hâle gelen ve iyice bunalan müminler, Musa aleyhisselama yalvarıp yakarmışlar ve Allah’tan bir çare istemesini rica etmişlerdi. O mübarek peygamberin Allah’a niyazına şöyle karşılık geldi: “Evlerinizi kibleleştirin.” Çünkü firavun evlere giremiyordu, evlerden çıkan insanlara müdahale ediyordu.

Şimdi üzerinde düşüneceğimiz ve uygulayacağımız alan da bu olmalıdır: Evlerimizi birer Kâbe gibi kullanıp küçük bir İslam devletine dönüştürmek. Böyle bir evde öldüğümüz zaman da melekler bizi yanlarına alacak, gideceğimiz yere onlarla beraber gitmemizi sağlayacaklardır. Çaresiz olmadığımızı bilmeliyiz. Yeter ki Rabbimizin Allah olduğunu samimiyetle bilelim ve dosdoğru yaşamak isteyelim ki Allah bu samimiyetin kalpte var olup olmadığını en iyi bilecektir. Lafla peynir gemisi yürütmek, imza kampanyaları vs. değil, “göğüslerdekini bilen Allah”ın herkesin içindeki düşünceye ve ihlase nüfuz edeceği bilinciyle yol alınmalıdır. Dolayısıyla dille ne söylendiği sonuca göre çok da önemli değildir.

Bu minvalde hedefe yürümek şu şartlara dikkat etmekle gerçekleşebilir:

1- İsteğimizde ciddi olacağız. Basit bir temenni değil, büyük bir sevda hâlinde isteyeceğiz. Evimizde gündemimiz bu olmalıdır. Eşimizle böyle bir ölümü yakalayabilmenin yoluna giden kodları birlikte aramalıyız. Komşularımızla da akrabalarımızla da bunu aramalı, böyle bir ölüme kavuşmanın çaresi konuşulmalıdır. Samimi olduktan sonra da ne paranın ne silahın önünde eğilmeyen bir dik duruşla yürümeliyiz –son ana gelinceye dek.

2- İhlassız hiçbir işin değeri yoktur. İstenen şey ihlasla yapılmak zorundadır, Allah için yapılacaksa. Vakıfta arkadaşlarla yürütülen bir kampanyayla müjdeli ölüme kavuşmak nihayetinde reklam kokma riski yüksek ve kısa ömürlü olabilir. Kararı seccade başında, sadece Allah'ın gördüğü bir anda vermelidir. Allah görecek, melekleri yazacaktır. Yoksa "on salavat, yüz hatim" atılımları Allah'ın aradığı silkinme ve yükselmeyi sağlamaz. Whatsapp grubu kurup adını da "dosdoğru olanlar" yazmakla dosdoğru olmanın zemini kurulmuş olmaz. Dilimiz, elimiz ve bedenimizle yapmaya üşendiğimiz işleri Whatsapp'a yaptırmakla ancak avunuruz.

3- Bütün bunlar için kirli bardağın yıkanması şarttır. Yani tövbe... Alınan millî piyango biletinden, yalandan, gıybetten... geçmişte ne varsa hepsinden tövbe... Bu gerçekleşmezse mesela pekmez doldurulup boşaltılmış bir bardağa başka sıvı doldurmuş gibi oluruz; içine her ne konursa onda artık pekmez de bir parça bulunacaktır ve gelen yeni şey işe yaramayacaktır. İblis bile zamanında boynunu bükse Allah onun pişmanlığını kabul edecekti. Demek ki bizi hayli hayli kabul eder. Öyleyse tövbeye dört elle ve hiç zaman geçirmeksizin sarılmalıdır.

4- Çevremizi değiştirmemiz gerekiyorsa bu da sağlanmalıdır. Faizci, yalancı, hileci, dalkavuk bir çevrede durup Ebu Bekir radiyallahu anh gibi karakter yetiştirmek imkânsızdır. İcap ediyorsa terk-i diyar edilecektir. Elli kişilik arkadaş grubundaydık, şimdi sağlam karakterli üç kişilik bir grupta bulunmamız iman selametimiz için daha iyiyse bu da yapılacaktır. Herkes arkadaşının kurbanı olur ve Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, "kişi, arkadaşının dini kadar dindardır" buyurmaktadır.

5- Dua etmek lazımdır. Allah kimseye borçlu değildir, sadece lütfeder. Allah'ın Fussilet suresinde anlatılan kullarından olmak için ona yalvarmalıdır. Namazlardan sonra, yolda, yürürken, evde, düşünürken veya tatilde... hep dua edilecektir. Geçen sene bir kere dua edip sonra "zamanında edilmiş" duadan ümit beslememelidir; dua, sürekliliğiyle değer kazanır. İsrar edilir de dua olduğu anlaşılır.

6- Kendimizi test etmek için şunu kullanabiliriz: Allah korkusu gizli ve açık yerlerde bize ne kadar hâkim? Kimsenin görmediği ortamlardakiyle elli kişinin ortasında sürüp giden bir muhabbet meclisindeki takva düzeyimiz aynı mı? Ciddiyetimizi ölçecek olan budur.

7- Kalp gıda ister. O gıda zikirdir ve en büyük zikir de Kur'an'dır. Çok Kur'an okumalıyız ki o Kur'an'ı indiren melekler bizi vakti gelince hoş karşılasınlar.

8- Allah'tan korkumuz ile Allah'a beslediğimiz umudumuz eşit olmalıdır. Eğer bir gün her şeye dair umudumuz tam olursa bunun bir kayma anlamına geldiğini bilmeliyiz; umudumuzun bütünüyle kesilmesi ve endişeyle umudun dengelenmemesi de aynı sonuca çıkar. Cennet ve cehennemin denge kurması gibi bizim de yürüyüşümüz eşit düzlemde korku ve ümit beslemelidir. Cehennem söz konusu olduğu zaman kendimizi "benim bu durumum cehenneme girecek kadar var..." seviyesinde görmeli, cennetten bahsedildiğini duyduğumuz zaman da "Allah'ın izniyle elbette cennete girerim, hem de Ömer bin Hattab nereye giriyorsa oraya..." diye düşünmelidir. Şeytan zihnimize gelip "senin yatacak yerin yok... cennette bu hâlinle mi gireceksin..." diye vesvese saldıığında onu def edeceğiz. Kelime-i tevhidi söylemiş bir Müslüman umutsuz olmaz.

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.